

Sygn. akt **II W 1927/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Laskowska

Protokolant: Monika Bis

z oskarżenia publicznego Państwowej Inspekcji Pracy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 20.08.2015 r., 08.10.2015 r. i 15.02.2016 r.

sprawy

S. K., c. S. i K., ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

I. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., w dniu 01.02.2014 r. nie potwierdziła na piśmie M. L. (1) rodzaju umowy o pracę oraz jej warunków za okres od 01.02.2014 r. do 26.08.2014 r.

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zm. oraz z 2014 r. poz. 208) w związku z art. 29 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998r. Nr 21, poz. 94 ze zm. oraz z 2014r. poz. 208),

II. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., w dniu 11.02.2014 r. nie dopełniła obowiązku zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych wymaganych danych, mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy nw. osoby: M. L. (1), świadczącej pracę na rzecz przedsiębiorcy w okresie od 01.02.2014 r. do 26.08.2014 r.

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1146) w związku z art. 36 ust.1 i 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1161), art. 104 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1146),

III. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., zgłosiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nieprawdziwe dane, mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy, tj. nie wykazała w deklaracjach rozliczeniowych ZUS prawdziwych danych, dotyczących wynagrodzenia za pracę faktycznie wypłaconego M. L. (1):

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 03.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.03.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w marcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 1693,20 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 04.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.04.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w

wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w kwietniu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2019,30 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 05.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.05.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w maju 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2350,20 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 06.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.06.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w czerwcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2260,50 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 07.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.07.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2014,38 zł brutto/1507,68 zł netto, natomiast ww. w lipcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2118,30 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 08.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.08.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2054,00 zł brutto/1537,68 zł netto, natomiast ww. w sierpniu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2704,70 zł netto,

tj. o wykroczenie z art. 122 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1146) w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1146), art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013r. poz. 1442 ze zm. oraz z 2014 r. Dz. U. poz. 1161)

I. uniewinnia obwinioną S. K. od wszystkich zarzucanych jej we wniosku o ukaranie czynów;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 1927/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Państwowa Inspekcja Pracy wniosła o ukaranie S. K. za to, że:

II. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(…) G., ul. (...), działając w G., w dniu 01.02.2014 r. nie potwierdziła na piśmie M. L. (1) rodzaju umowy o pracę oraz jej warunków za okres od 01.02.2014 r. do 26.08.2014 r., tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 2 Kodeksu pracy w związku z art. 29 § 2 Kodeksu pracy,

III. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(…) G., ul. (...), działając w G., w dniu 11.02.2014 r. nie dopełniła obowiązku zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych wymaganych danych, mających wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy nw. osoby: M. L. (1), świadczącej pracę na rzecz przedsiębiorcy w okresie od 01.02.2014 r. do 26.08.2014 r., tj. o

wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w związku z art. 36 ust.1 i 4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 104 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,

III. będąc pracodawcą: PHU (...), (...)-(...) G., ul. (...), działając w G., zgłosiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nieprawdziwe dane, mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy, tj. nie wykazała w deklaracjach rozliczeniowych ZUS prawdziwych danych, dotyczących wynagrodzenia za pracę faktycznie wypłaconego M. L. (1):

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 03.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.03.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w marcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 1693,20 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 04.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.04.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w kwietniu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2019,30 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 05.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.05.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w maju 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2350,20 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 06.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.06.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2003,62 zł brutto/1500 zł netto, natomiast ww. w czerwcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2260,50 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 07.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.07.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2014,38 zł brutto/1507,68 zł netto, natomiast ww. w lipcu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2118,30 zł netto;

- pracodawca w trakcie kontroli, tj. w dniu 18.10.2014 r. wykazał w deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 02 08.2014 (korekta deklaracji rozliczeniowej (...) P (...) 01.08.2014) oraz w imiennym raporcie miesięcznym o należnych składkach i wypłaconych świadczeniach (...) P (...), podstawę wymiaru składki emerytalnej i rentowej M. L. (1) w wysokości 2054,00 zł brutto/1537,68 zł netto, natomiast ww. w sierpniu 2014 r. otrzymała wynagrodzenie za pracę w łącznej wysokości 2704,70 zł netto, tj. o wykroczenie z art. 122 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w związku z art. 104 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, art. 47 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. K. prowadzi zakład kosmetyczny w formie działalności gospodarczej PHU (...) przy ul. (...) w G.. S. K. zamieściła na portalu (...) ogłoszenie o chęci zatrudnienia na stanowisku kosmetyka. Na ogłoszenie to odpowiedziała M. L. (1).

Kobiety uzgodniły, iż M. L. (1) będzie pracowała cztery dni w tygodniu, z wynagrodzeniem 1500 zł podstawy oraz 30% różnicy pomiędzy miesięcznym utargiem salonu a kwotą 1500 zł.

S. K. przekazała M. L. (1) do wypełnienia i podpisania dokumenty niezbędne do zawarcia umowy o pracę oraz skierowała ją na badania lekarskie. M. L. (1) nigdy nie zwróciła S. K. przedmiotowych dokumentów. Na prośbę M. L. (1) strony zawarły ustną umowę zlecenie.

M. L. (1) wykonywała obowiązki kosmetyologa od dnia 1 lutego 2014 r. do dnia 26 sierpnia 2014 r. Realizowała swoje zadania w czasie uzgodnionym z klientkami, a nie z S. K.. M. L. (1) w formie wiadomości sms informowała S. K. o tym kiedy będzie w salonie, często zmieniając początkowo podane godziny przyjścia. Kilkakrotnie nie przyjeżdżała bądź spóźniała się na spotkania umówione z klientkami. S. K. nie kierowała jej pracą i nie organizował jej. M. L. (1) często, kiedy nie miała klientek, opuszczała przedmiotowy salon kosmetyczny w celu załatwienia swoich prywatnych spraw.

W inkryminowanym okresie M. L. (1) była zarejestrowana w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. Ponadto była zatrudniona również w salonie kosmetycznym mieszczącym się na terenie miasta G..

Po zakończeniu współpracy S. K. podpisała z M. L. (1) umowę zlecenie z powyższy okres.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej S. K. k. 10, 147, zeznania świadka G. M. k. 147, zeznania świadka K. R. k. 147-148, zeznania świadka B. K. k. 148, zeznania świadka T. K. (1) k. 148, zeznania świadka P. K. k. 149, zeznania świadka A. S. k. 149, częściowe zeznania świadka M. L. (1) k. 27-28, 201-203, protokół kontroli k. 11-15, wydruki k. 16-17, k. 18-19 kopia umowy o współpracy, k. 20-26 kopie rachunków, k. 29-52 potwierdzenia dokonania przelewów, k. 53-80 wydruki, k. 81-84 zastrzeżenia do protokołu, k. 85 pismo PIP, k. 109-114 kopie rachunków, k. 115-121 wydruki SMS, k. 122 karta wynagrodzeń, k. 140 potwierdzenie wykonania przelewu, k. 141-142 postanowienie, k. 143-144 protokół posiedzenia, k. 145 pismo ZUS, k. 155-158 wydruki korespondencji mail-owej.

Obwiniona S. K. jest mężatką, ma na utrzymaniu jedno dziecko. Posiada wykształcenie wyższe, z zawodu jest architektem krajobrazu. Prowadzi własną działalność gospodarczą. W przeszłości nie była karana sądownie.

Dowód: oświadczenie obwinionej S. K. k. 146

Obwiniona S. K. w toku czynności wyjaśniających nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Składając wyjaśnienia przed Sądem również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i podała, że w protokole kontroli przedstawiono nieprawdziwe informacje. M. L. (1) świadczyła usługi w S. obwinionej ale nie na zasadach stosunku pracy. Taka forma stosunku nastąpiła na prośbę M. L. (2). Obwiniona zawsze zatrudnia pracowników na umowę o pracy i na takich warunkach chciała zatrudnić M. L. (1). Przekazała jej kwestionariusz osobowy i pozostałe dokumenty niezbędne do zatrudnienia na umowę o pracę oraz skierowała ją na badania lekarskie. Kiedy poprosiła M. L. (1) o zwrot wypełnionych dokumentów, usłyszała prośbę o niezgłaszanie jej zatrudnienia, ponieważ jest zarejestrowana jako bezrobotna i stara się o przysługujące z tego tytułu szkolenia. Obwiniona nie chciała się zgodzić, ale pracownica prosiła, tłumacząc się, iż ma ciężką sytuację, jest samotną matką. Obwiniona, sama mając ciężką sytuację rodzinną zgodziła się na to. Obwiniona wskazała, że nie była jej przełożoną, nie ustalała co i kiedy ma robić, ponieważ obwinionej nawet nie było na miejscu. Pani M. korzystała z tych przywilejów, sama ustalała wszystko z klientkami. Czas spędzony przez M. L. (1) nie odpowiadał czasowi pracy na pełen etat, świadczyła ona usługi w innych salonach oraz pracowała w domu. Klientki dzwoniły bezpośrednio do niej, obwiniona nie wywierała na nią wpływu ani nie umawiała jej klientek. Nawet jeżeli klientka przyszła do salonu i chciała się umówić to i tak musiała to uczynić z M. L. (1). Nadto odmówiła ona podpisania umowy o pracę, wówczas zaproponowała jej umowę zlecenia, która również nie została podpisana na wielką prośbę M. K.. Obwiniona zawarła z pracownicą umowę ustną, nigdy nie była w takiej sytuacji. Pracownica wykorzystała jej zły stan zdrowia psychicznego, która obwiniona kierowała się również dobrem dzieci M. L. (1). Składki były opłacone przed kontrolą. Obwiniona przedłożyła pracownicy umowę zlecenia do podpisania. S. K. ma biuro księgowo, któremu przekazała dokumenty do opłacenia składek bezpośrednio

po zakończeniu współpracy z M. L. (1) Składki zostały obliczone na podstawie wydruków z kas fiskalnych ponieważ wszystko jest tam nabijane. Z tego naliczono procentowe wynagrodzenie pracownicy. Zasady wynagradzania z M. L. (1) wynosiły: podstawa - 1500 zł plus procent od utargu, który był powyżej kwoty 1.500 zł. Biuro księgowe wyliczało na tej podstawie wynagrodzenie za składki za pracownicę. W okresie współpracy M. L. (1) nigdy nie przyniosła zwolnienia lekarskiego, nie była chora. Salon był otwarty w stałych godzinach ale w/wymieniona nie przychodziła w stałych godzinach, bo ona sama umawiała się z klientkami. Np. przychodziła na godzinę 16, ponieważ była umówiona z klientką i po wykonaniu usługi opuszczała miejsce pracy. Kiedy obwiniona odebrała telefon od klientki to obwiniona nie mogła jej umówić, trzeba było zadzwonić do M. L. (1), która podała termin albo oddzwaniała do klientki. M. L. (1) nigdy nie prosiła o potwierdzenie umowy na piśmie, wręcz przeciwnie prosiła, aby tego nie robić. Obowiązuje zasada, że w salonie obowiązuje jeden cennik za usługi, on jest jasno określony. Za wykonane usługi sama kasowała klientki, czasami sama decydowała o cenie bo twierdziła, że więcej się napracowała i jej wkład był większy niż cena z cennik. Taka sytuacja, że M. L. (1) sama wskazała cenę była akurat kiedy obwiniona była w zakładzie. Sama również regulowała swój czas pracy, swoje obowiązki i również czasami cenę. Obwiniona podała, że składkami zajmowało się biuro księgowe i ona nie wie kiedy to miało miejsce. Obwiniona pytała pracownicy dlaczego ona tak robi ale to było po fakcie, bo obwiniona uważała za niestosowne zapytanie o to przy klientce. M. L. (1) odpowiadała, że w jej ocenie jej nakład pracy jest wyższy niż cena w cenniku.

Dowód: wyjaśnienia obwinionej S. K. k. 10, 147

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego nie pozwala na uznanie w sposób jednoznaczny, iż obwiniona S. K. dopuściła się czynów zarzucanych jej we wniosku o ukaranie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na całokształcie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego. Podkreślić należy przy tym, iż materiał ten był spójny i korespondujący ze sobą, pozwalając na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych.

Za wiarygodne należało uznać wyjaśnienia obwinionej S. K. albowiem korespondowały one z innymi dowodami, będąc przy tym logicznymi, jasnymi i konsekwentnymi. Wskazać należy, iż obwiniona konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Od początku twierdziła, że z M. L. (1) łączyła ją ustna umowa zlecenia. Obwiniona nie zawarła z M. L. (1) umowy o pracę na jej prośbę, ponadto współpraca między kobietami nie nosiła znamion stosunku pracy. Obwiniona konsekwentnie podała, że M. L. (1) sama określała sobie godziny pracy, często je przy tym zmieniając nawet pomimo wcześniejszych ustaleń. Kobieta nigdy nie złożyła wniosku o urlop ani zwolnienia lekarskiego. Obwiniona S. K. również spójnie i logicznie wytłumaczyła sposób naliczania wynagrodzenia M. L. (1). Treść wyjaśnień obwinionej jest logiczna i zborna z pozostałymi dowodami osobowymi, pomijając częściowe zeznania M. L. (1). Obwiniona jasno i precyzyjnie przedstawiła swoje stanowisko, które znalazło potwierdzenie w pozostałych dowodach ujawnionych na rozprawie. Z powyższych względów Sąd ocenił je jako wiarygodne.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadków G. M., P. K., A. S. K. R., B. K. oraz T. K. (2). Sąd miał na uwadze, iż wskazani powyżej świadkowie są mniej lub bardziej związani z obwinioną. W związku z powyższym Sąd podszedł do zeznań świadków z dozą dużej ostrożności. Pozostawanie przez świadka w bliskich relacjach ze stroną bardzo często determinuje bowiem kształt relacji, która w większym stopniu jest wyrazem chęci prezentacji stanu faktycznego korzystnego dla osoby, z którą świadek jest powiązany niż zgodnego z rzeczywistym stanem rzeczy. Jednakże zdaniem Sądu pomimo, iż świadkowie są związani z obwinioną to złożyli zeznania szczerze, zgodne ze stanem rzeczywistym. Świadkowie dysponują prawidłową zdolnością zapamiętywania i odtwarzania z pamięci zapamiętanego materiału. Tok myślenia świadków nie budzi wątpliwości. Nie ujawniają oni patologicznych tworów myślowych. Świadkowie nie prezentują skłonności do zapełniania luk pamięciowych fałszywymi rozpoznaniem. Nie mają tendencji do wprowadzania w błąd czy świadomej manipulacji. Zeznania zostały oparte na przeżyciach świadków. Podkreślić należy, iż zeznania świadków są spójne i korespondują ze sobą odnośnie ogólnego kształtu

współpracy obwinionej i M. L. (1). Istotnym jest również, iż zeznania te nie są na tyle tożsame aby można było uznać, że świadkowie konsultowali się ze sobą i uzgadniali ich treść. Kluczowa kwestia jest, iż wszyscy świadkowie podali, że świadczenie usług przez M. L. (1) nie nosiło znamion stosunku pracy. Świadkowie zgodnie ze swoją wiedzą opisywali zachowanie M. L. (1), jednak kilkakrotnie podawali, iż pewne fakty są im nieznanne bowiem nie byli wtajemniczeni w szczegółowe sprawy salonu kosmetycznego. Świadkowie opisywali sytuacje, które ich dotyczyły bądź, które widzieli, sygnalizowali kiedy daną rzecz wiedzieli jedynie ze słyszenia. W ocenie Sądu zeznania świadków są logiczne, jasne i pełne. W ocenie Sądu, z powyższych względów oraz biorąc pod uwagę fakt, iż nie ujawniono dowodu podważającego ich wiarygodność, omawiane dowody należało uznać jako pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd w całości za wiarygodny materiał dowodowy uznał dowody dokumentarne ujawnione w toku rozprawy. Dowody te zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami, nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności, nie były również kwestionowane przez strony. W konsekwencji również Sąd nie znalazł powodów do kwestionowania okoliczności wynikających z ich treści i uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Zdaniem Sądu ze wskazanych dalej względów częściowo za niewiarygodne należało natomiast uznać zeznania świadka M. L. (1) złożone w toku niniejszej sprawy, w zakresie w jakim są one sprzeczne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Sąd nie dał wiary świadkowi, iż pracowała ona w salonie obwinionej przez 5 dni w tygodniu w godzinach ustalonych przez S. K., od 10 do 19. Jest to sprzeczne z zeznaniami wszystkich świadków, którzy jednoznacznie wskazali, iż świadek nie przebywała w salonie w regularnych godzinach, co więcej świadek B. K. zeznał, że nigdy nie widział w salonie kobiety pomimo, iż bywa tam regularnie co 2–3 tygodnie. Istotnym jest również, iż przeczą temu wiadomości sms, które świadek wysyłała do obwinionej. W oczywisty sposób wynika z nich, że przyjeżdżała ona do salonu w dowolnych godzinach, kiedy była umówiona z klientkami. Sąd nie dał wiary świadkowi również odnośnie tego, że to obwiniona wydawała jej polecenia i decydowała kiedy i komu ma wykonać zabieg. Żaden ujawniony dowód nie potwierdza wersji przedstawionej przez świadka, wręcz przeciwnie, wszystkie dowody wskazują, że świadek zeznała nieprawdę. Klientki salonu kategorycznie zaprzeczyły słowom świadka, wskazały, że umawiały się osobiście z M. L. (1) bądź otrzymywały potwierdzenie daty i godziny wizyty po uzgodnieniu jej z kosmetyczką. Sąd nie dał wiary świadkowi, iż w jej ocenie świadczyła ona pracę w ramach ustnej umowy o pracę. Przeczy temu całkowicie jej zachowanie oraz stosunek do pracodawcy. Świadek swobodnie ustalała godziny pracy i zakres swoich obowiązków, były one uzgadniane z klientkami a nie z obwinioną. Opuszczała ona dowolnie miejsce świadczenia usług, nigdy również nie przedłożyła wniosku o urlop ani zwolnienia lekarskiego. Świadek oświadczała obwinionej, iż nie zjawi się w salonie, a nie prosiła o to. Powyższe w jednoznaczny sposób świadczy o tym, że strony łączyła umowa zlecenia. Ponadto wobec ujawnionych dowodów nie ulega wątpliwości, iż strony nie podpisały pisemnej umowy zlecenia na prośbę M. L. (1). Świadczą o tym nie tylko zeznania obwinionej i świadka G. M. ale również zachowanie obwinionej, która uzewnętrzniała wolę zatrudnienia kobiety na umowę o pracę, przekazała jej do podpisania niezbędne dokumenty oraz wysłała na badania lekarskie. Sąd miał na uwadze, iż pozostałych pracowników obwiniona zatrudnia na umowę o pracę, co świadczy o jej stosunku zarówno do pracowników jak i do przepisów prawa. Powyższe skłoniło Sąd do odmówienia wiarygodności zeznaniom świadka w powyższym zakresie.

W ocenie Sądu ujawnione na rozprawie dowody, ocenione w powyższy sposób, nie pozwalają na uznanie, iż obwiniona S. K. dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów. Stosunek łączący obwinioną z M. L. (1) nie nosi znamion stosunku pracy. Pomiędzy stronami nie było przede wszystkim podległości w rozumieniu kierowniczym. M. L. (1) sama organizowała sobie pracę i kierowała nią. W sposób dowolny, jedynie w uzgodnieniu z klientem, ustalała sobie godziny i dni pracy. Fakt, iż w salonie obowiązywał ogólnie ustalony cennik za usługi kosmetyczne nie świadczy o tym, iż strony były związane stosunkiem pracy, jest to często spotykana praktyka nawet przy jedynie dzierżawieniu danego stanowiska przez kosmetyczkę czy fryzjerkę. Ma to na celu ujednoczenie cen, przyciągnięcie klientów i zagwarantowanie jasnego i przejrzystego sposobu naliczania cen. Tym samym nie sposób przypisać obwinionej popełnienia czynu z art. 281 pkt 2 kodeksu pracy.

Odnosząc się do punktów II i III sentencji wyroku wskazać należy, iż wobec nie istnienia stosunku pracy pomiędzy stronami, obwiniona nie była zobowiązana do zgłoszenia do ubezpieczenia społecznego wymaganych danych

mających wpływ na wymiar składek Funduszu Pracy. Tym samym nie mogła podać również nieprawdziwych danych w tym zakresie, bowiem składki na Fundusz Pracy nie powinny być w ogóle naliczane. Prawdą jest, iż obwiniona w późniejszym czasie opłaciła te składki i zgłosiła M. L. (1) do ubezpieczenia jednakże fakt ten nie powoduje istnienia takiego obowiązku. W ocenie Sądu nie sposób również uznać, iż podane podstawy do obliczania składek były nieprawdziwe. W zeznaniach złożonych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych świadek M. L. (1) przyznała, że rejestrowała na kasie fiskalnej wykonane usługi. Ponadto w toku postępowania nie ujawniono dowodu, który podważałaby wyjaśnienia obwinionej, iż zgodnie z jej wiedzą wszystkie transakcje były rejestrowane na tej kasie. Należy pamiętać, iż to obowiązkiem oskarżyciela jest podważenie twierdzenia obwinionej, a nie na odwrót, zadaniem obwinionej nie jest udowodnianie, iż jest ona osobą niewinną. W toku procesu oskarżyciel nie zdołał podważyć wyjaśnień obwinionej ani świadka G. M. w tym zakresie. Tym samym należy dać wiarę S. K. i uznać, że podstawą do obliczania wynagrodzenia M. L. (1) były wydruki z przedmiotowej kasy fiskalnej. Powyższe wskazuje, iż składki te zostały naliczone w sposób prawidłowy. Zarzucane obwinionej wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy o promocji zatrudnieniu odnosi się do pracodawcy, wobec uznania, iż S. K. nie była pracodawcą M. L. (1) nie sposób uznać aby obwiniona popełniła przedmiotowe czyny.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uniewinnił obwinioną od popełnienia wykroczeń zarzucanych jej we wniosku o ukaranie.

Z uwagi na uniewinnienie obwinionej, stosownie do treści art. 118 § 2 kpw kosztami procesu Sąd obciążył Skarb Państwa.